

Když 10 minut trvá hodinu

Dne 22. června jsem se stal takřkajíc v přímém přenosu účastníkem události, která se dá bez přehánění nazvat bojem o život. V areálu fotbalového hřiště došlo ke kolapsu malého chlapce (9 let). Ač zde probíhal trénink žákovského týmu, nejednalo se o žádného fotbalistu, ale o kluka, který zde jezdil na koloběžce.

Za zmínku již stojí všímavost a empatie p. Denisy Billichové. Ta si při příjezdu do areálu chlapce všimla a protože se jí jeho chování zdálo zvláštní (zmateně se pohyboval v trávě u cesty ústící na silnici vedoucí kolem místních tenisových kurtů), zastavila a šla se přesvědčit, co je s ním. Následně ho posadila do auta a přivezla ke kabinám. Chlapec nebyl schopen promluvit, měl nepřítomný výraz a během okamžiku zkolaboval. Záchranu se okamžitě chopili pan Tomáš Sedláček a pan Milan Svobodný, kteří - i za asistence p. Michaely Hrabětové Míkové - až do příjezdu sanitky (cca 10 minut) měli chlapce v péči. A věřte, že všem nám ty minuty, které jindy utečou jako voda, připadaly nekonečné.

Nebojím se říct, že odvedli profesionální výkon. V situaci, kdy chlapec opakovaně ztrácel vědomí, dokázali zajistit základní životní funkce (např. průchodnost dýchacích cest). Hlavně díky nim zůstane klukovi snad jen nepříjemná vzpomínka bez zdravotních následků.

V době, kdy lidé často řeší malichernosti a z dlouhé chvíle často vytvářejí pseudoproblémy, jsem se opět přesvědčil, že „když nejde o život, tak jde o ....“
A tady o život šlo.

Velkou vděčnost a poděkování všem zainteresovaným (ale hlavně všem výše jmenovaným) samozřejmě vyjadřují i chlapcovi rodiče.

(Mgr. B. Novotný, občan KÚ)